

Le kako je to, da na to ni ves večer nihče pomislil? Pa je Lojzeva novica zanimivejša ko vse prejšnje besede. Še, še bo govorjenja in povpraševanja in ugibanja. Za cele tedne zanimivosti!

»Sodnik je! Vrana vrani ne izkljuje oči! Potlačili bodo vse to!«

»Naj poizkusijo!« Lojze udari s pestjo po mizi. »Paragrafi veljajo za vse! Tudi gospodje sodniki ne smejo počenjati, kar je po paragrafih kaznivo.«

»Odkod pa veš, da ga bo tožila?«

»Vem! Pa če ga ne bi hotela — mora ga! To preskrbimo mi, Boštjani!« Zakaj pa se je začel bosti z nami?«

Tehtno, Lojze!

Gospoda z zlatimi naočniki ne prepriča Lojzeva beseda. »Če pa jo vzame?«

Široko ga pogleda Lojze. Čez hip udari v bučen smeh. Grohoče se, da se mu tresejo lica in brada in tolšča na vratu. Še miza, za katero se drži, se trese, čaše in steklenice na njej se majejo. »Da bi jo vzela... Marico?« Komaj pride do sape. Grohoče se bučneje ko prej, vse skozi solze, ki mu od smeha silijo v oči, in gleda drzno po družbi. Razumejo njegov pogled in molče. Gospod s ščipalnikom misli na Anico, gospod z bradavico na nosu misli na Julko. Gospod s košatimi brki je zadovoljen s pogledi svaka Lojza. Marica — pa Angela! Ni da bi človek črhnul besedico!

Le gospoda z zlatimi naočniki ne užene Lojzev smeh in pogledi. »Ti veš svoje, jaz pa svoje!«

»Še štefan, natakaraica! Vredna je štefanata! Da bi sodnik... Marico...«

Simpatije so na Lojzevi strani. Sodnik pred sodišče! To je vse kaj drugega ko sodnik pred oltar! Delaš se samo, da nekaj veš, gospod z zlatimi naočniki. Vidiš, Lojze ve več ko ti!

V prepir med Lojzem in gospodom z zlatimi naočniki se vmeša vladni koncipist. Trdi: Sodnik ni zaslužil, ni da bi moral z Marico pred oltar, ni da bi ga tirala pred sodišče.

Oho! Lojze bije s pestjo po mizi: Nima glavarstvo besede! Sodišče je sodišče, glavarstvo glavarstvo! Da ne bo nihče potlačil vsega tega, za to bodo skrbeli Boštjani! Če je zadel Lojza paragraf...

Keramična šola Fr. Kralja, Madona

Razlika! Lojze je Lojze, sodnik pa je drugačen človek...

Lojze plane s stola. »Če Marica priseže? Pa bo prisegla! Noben zagovor sodniku ne pomore!«

Kimajo gospodje, Lojzu pritrjujejo. Čemu braniš sodnika, vladni koncipist? Ti, e, ti si tisti tiček, ki mu nosi na uho, kar govorimo pri mizi?

Ne vda se vladni koncipist. Čemu tako privoščiš sodniku, ki ni napačen človek? Čemu, le čemu se naslanjajo na njegovi nesreči?

Vladni koncipist, tudi tebe je gledal sodnik z viška. Ni napačen, boljši je ko mi vsi — o, boljši! Saj vidimo sedaj...

Lojze je vesel, da so vsi z njim. Nov štefan naroči. Pa je že policijska ura. Lojze ni v